

Vrouwelijke reder

schooit voor Unicef

Opvoeding in het Frans en haute couture waren mamzel Suzanne Vieren niet vreemd

Als je vader zijn kost verdient met acht schepen die de zijne zijn en moeders pa met acht pannepottenboten evenzo garnalen en tongen aan land brengt, dan bijten en kruipen je roots toch zeker tot op de bodem van de Noordzeegrond. We hebben het over Suzanne Vieren, een in Oostende geboren Vlaamse meid... die op school in het Frans werd opgevoed waardoor Nederlands tot tweede taal werd verwezen. Suus hoefde geen les in persoonlijkheid te ontvangen.

In de Oostendse Kapellestraat verkocht ze vanaf 1946 — samen met zus Hélène — de chicste lederwaren in de Maroquinerie Vieren-Notenboom, terwijl vader zijn dochter de rederij overliet toen ze amper 29 was.. Nooit getrouwd, maar altijd baas over heel veel mannen is Suzanne ook al 20 jaar lid van Unicef, afdeling, waarvan ze trouwens voorzitter is.

Suzanne Vieren is haar jonge leven al 70 jaar trouw. „Mocht ik alles kunnen overdoen, dan zou ik precies hetzelfde doen : geen boterbriefje, want daarvoor voelde ik me al te zeer verliefd op en gebonden aan mijn werk.” De Unicef-voorzitter is een harde vrouw die evenwel niet ontkomt aan diepmenselijke sentimenten. Het dodelijk ongeval dat zus Hélène 32 jaar geleden in Italië overkwam, zal wel altijd met tranen haar ogen bevochtigen.

Na zussen Nelly en Hélène kwam achterkomertje Suzanne Vieren op 18 maart 1929 het gezin Herman en Romanie Vieren-Viaene aanvullen. Door iedereen doodgaarne gezien wist het troetelkind niet wat angst was en kon daarbij bijzonder goed haar plan te trekken. Van de St.-Jozef-school in de Kaaistraat ging ze later naar het high life-instituut Hemelsdaal, toen haar ouders bij het uitbreken van de oorlog in 1940 naar Brugge verhuisden. School waarin ze in het Frans werd grootgebracht.

Te gast op luxejacht van Aristoteles Onassis

Als student was Suzanne een goede middelmaat die het evenwel meer van de wiskunde moest hebben dan van poëzie en andere kunstigheid.

den. Toch liet ze zich in declamatie opmerken en was tevens lid van het plaatselijk schoolkoor. Het Ave Maria van Gounod lag haar frisse sopraanstem bijzonder goed.

— Zeilen, skiën en dansen lagen je ?

— **Suzanne** : „Skiën deed ik zeer graag, ook al heb ik de mooiste herinneringen aan het zeilen, dat ik in de Golf van Genua en meer bepaald in het Italiaanse Porto Fino leerde. Een prachtstad die op zichzelf bijna een nationaal monument mag genoemd worden.”

— Iemand beroemd tegen het lijf gelopen ?

— **Suzanne** : „Dat zal wel Aristoteles Onassis geweest zijn. Hij was de typische Griek : iemand die zich wist te presenteren en altijd galant was. Ik ben uitgenodigd geweest op de Christina, een pracht van een jacht. Porto Fi-

no imponeert door zijn zeilers, maar al evenzeer door de heerlijkheid een avond door te brengen in jachtclub La Gritta. Wonderbaarlijk gezellig ! Ja, ik kon nogal mijn steek staan op de dansvloer.”

Grote verantwoordelijkheid

— Mamzel in het voorportaal van de liefde...

— **Suzanne** : „Ik was wel 18 toen ik mijn eerste kus kreeg van een vriend des huizes, een 22-jarige militair van de Brigade Piron. Weet je dat het mijn vader was die me leerde dansen... en dat ik als jong meisje heel graag naar Chez Pan toog, de kelderdancing in de Vlaanderenstraat.”

— Voor welke filmster ging jij toen plat ?

— **Suzanne** : „Clark Cable had net iets te grote oren ;

avonturier Errol Flynn lag mij iets beter... al ging ik pas plat voor Gregory Peck !”

— Evenwel vrijages zonder boterbriefje ?

— **Suzanne** : „Op mijn 29ste erfde ik de rederij van pa, wat meebracht dat ik constant 100 man onder mijn hoede had.

„Autoloze Kapellestraat deed commercie geen deugd...”

Iedere vergadering die ik voorzat of bijwoonde was ik met venten op gang. Iets wat inzake mijn vrouw/man relatie toen al welletjes leek...”

Toen de Tweede Wereld-

oorlog losbrak was Suzanne Vieren elf jaar en nog te klein om werkelijk bang te zijn. Ze heeft wel de Franse gemotoriseerde troepen langs de Oostendse bassins zien passeren... met hun materieel van het jaar 1918. Vader Herman Vieren liet zich hierbij ontvallen : moeten ze daarmee de Duitsers tegenhouden ?

Vanuit de Stockholmstraat, waar de Vierens toen woonden, heeft Suzanne in de meidagen 1940 de Oostendse Kapellestraat zien branden onder de eerste bommen.

Winkelstraat

— **Naderhand heb je in je jongemeisjestijd de Kapellestraat wel van dichterbij leren kennen...**

— **Suzanne** : „Oh ja, de Uniprix was een van de eerste grootwarenhuizen waar je binninging zoals in de kerk. Er waren batjes en je kon speelgoed kopen voor de kinderen. L'Innovation, er rechtover, was meer voor de chique klasse. Ook herinner ik me nog de Ville de Londres die tijdens de oorlog werd platgesmeten ; de winkeldochter redde wat er te redden viel. De eigenaars waren joden, die door de bezetter werden opgepakt.”

— **En de vermoorde Claudine Vander Vloet...**

— **Suzanne** : „In de Kapellestraat bevond zich ook de Forum en de Cameo — met *kienkoten* boven voor het vrijersvolk ! — als twee populaire cinema's. De koffieshop Santa Rosa, waar je een superbe potje troost plus een koekje kon krijgen voor twee schele frankes.

Marokijn, rederij... en van Glabbeke !

Er was 't Molentje van de La-royes met zoon Jean als steengoede Oostendse wielrenner en een picobello Don Juan in het uitgangleven. Daar woonde ook Wardje Vander Vloet wiens dochter Claudine in de duinen werd vermoord. Misdaad die nooit uitkwam, maar waarvan ik altijd het gevoel had wie het wel had kunnen zijn geweest."

— **Kapellestraat vroeger : beter of slechter ?**

— **Suzanne :** „Ik blijf erbij dat de commercie in de Kapellestraat heel wat beter draaide toen de vierwielaars nog werden toegelaten. De mensen konden trouwens heel wat beter hun auto kwijt geraken. Het verkeersvrij maken leidde ertoe dat Delhaize zich aan de overkant van het bassin ging vestigen en heel wat cliëntel van de hoofdstraat afpikte."

Suus' Unicef-secretaris Micheline De Meurisse valt in : „Moeilijk te vergelijken, omdat er vandaag heel wat meer auto's rijden dan vroeger."

Vanaf 1946 baatten de gezusters Hélène en Suzanne Vieren de Maroquinerie Vieren-Notenboom uit in de Kapellestraat, rechtover cinema Cameo, aan het nummer 86. De zaak was gekend voor handtassen, portemonnees, handschoenen, leder- en daim-

kleidij van de allerbeste kwaliteit. Zo stond in 1970 een handtas van schooltasgrootte, in leer van babykrokodil, 36.000 fr. geprijsd.

In 1958 betrof vader zijn dochter Suzanne in zijn rederij die al sinds 1912 bestond. De directeur was van toen neef Alex Vieren. „Ik moest 's nachts naar de kaai voor onze schepen die binnenkwamen. Ons personeel liep uit tot 80 mensen, waarvan 64 mannen instonden voor de vijf varende schepen. Er waren dagen dat ik 36 uur werkte zonder slapen."

— **Wat was je dada : marokijn of rederij ?**

— **Suzanne :** „Mijn vader zei mij ooit : was jij een jongen geweest, dan was je vast en zeker visser of reder geworden."

— **Politiek... kon niet blauwer !**

— **Suzanne :** „Als er verkiezingen waren, gingen mijn schepen steevast uit varen met een blauwe vlag. Dolf van Glabbeke was een man van zijn woord. Na de overstroming kreeg iedere commerciant 50.000 fr. van de regering. Omdat De Anker en wij een nv waren... vielen wij buiten de prijzen. Mijn zuster Hélène en ikzelf legden, de eerste braderie na de overstroming, die triestige stand van zaken uit aan Dolf van Glabbeke. De burgemeester beloofde dat het in orde zou komen. Effectief : drie maanden nadien kregen wij onze 50.000 fr."

Als jong meisje en als dame keek Suzanne op geen frank als het om kleding en opsmuk

ging. Uit de Grand Chic kwamen haar haute-couturekledingjes. Na de bevrijding droeg ze ooit een jurk van 2.800 fr., wat toen veel geld was en je vandaag gerust met 20 mag verniegvuldigen.

— **Suzanne :** „Ik ging iedere week naar Carmello, coiffeur van Siciliaanse afkomst wiens ouders ooit naar de Belgische koolmijnen in de Borinage uitweken.

„Ik hou van de bergen, maar 't zèètte blijft mijn dada”

Carmello leerde zijn beroep bij de Oostendse alomgekende kapper Figaro in de Adolf Buylstraat. Weet je dat ze in mijn beste tijd, nog uit de piste gingen om mij te zien dansen ?”

— **Dan doet Unicef beroep op u.**

— **Suzanne :** „Die oproep kwam eigenlijk van Unicef-Internationaal, district Brussel, dat het belang ervan inzag ook in Oostende — net als Brugge — een Unicef afdeling te hebben. Waar Christiane Declodt-Depestel de eerste voorzitter werd, ben ik intussen ook al 20 jaar presidente van de Oostendse afdeling."

— **Waar staan de vrouwen vandaag ?**

— **Suzanne :** „Geef toe dat het zwakke geslacht beslist

heel wat verder staat dan 70 jaar geleden. Al hebben ze nog een hele weg af te leggen, zeker als je ziet hoeveel vrouwen zich nog altijd laten doen. Ook ik zat tot over mijn hoofd in een milieu waar mannen het doorgaans voor het zeggen hebben. Ik heb me evenwel nooit laten domineren. Kijk een man vlak in de ogen, zeg boud je gedacht en ik zweer je dat ze met jou als vrouw rekening zullen houden !”

— **Godsdienst... en politiek ?**

— **Suzanne :** „Godsdienst is geen politiek, een communist kan men van het christendom niet versteken. De paus ? Ik vind hem niet buitengewoon, voor mij een man lijk een ander. Burgemeester Vandecasteele ? Hij heeft het in zich een goede burgervader te zijn..."

— **Hoe erg hou je nog van Oostende ?**

— **Suzanne :** „Ik hou enorm van de bergen, maar word sapperloot toch telkensweer gezogen naar 't zèètte en *strange-seultje* uit mijn kinderjaren. Ook naar het groen van 't bosje waar het 's winters zo heerlijk glijden was op de dichtbevoren lac. Ik kan zeker de renovatie waarden die Vindictevelaan en Visserskaai vandaag tebeurtvallen. Permitter evenwel een waarschuwing, dat er waarschijnlijk geen wattertekort zal zijn aan de kaai. We zitten hier immers duidelijk onder de zeespiegel, zodat de kaaigarages wel eens een natte onderbroek zou kunnen krijgen."

Unicef gaat het gevecht tegen kindersterfte aan

Met 50 fr. red je een kind en maak je een moeder blij

Unicef, het Kinderfonds van de Verenigde Naties werd in 1946 opgericht en kreeg 19 jaar later de Nobelprijs voor de Vrede. Suzanne Vieren is voorzitter van de afdeling Oostende. „Met ons fonds helpen we het leed van de kinderen te verzachten ; we denken dat we hiervoor op de goede weg zijn”, zegt Suzanne vastberaden.

In het verleden heeft Suzanne Vieren zich al heel veel voor gehandicapte kinderen ingezet. Ze is trouwens lid van de beheerraad Duinenshelm en getuigt dat ze heel goed met het leed van iemand anders om kan. Ze kan rekenen op enkele gemotiveerde leden van het Oostendse Unicef-district : Christiane Depestel, Micheline De Meuris, Danielle Hoorelbeke, Lea Surmont, Oskar Verplancke, Jean-Pierre De Waele, Marie-Thérèse Daems, Arlette Verborgh en Micheline Ponjaert.

Een hart voor kinderen

Op het internationale front kon Unicef al op volgende wereldbekende goede harten rekenen : Danny Kay, Adamo, Audrey Hepburn, Nana Mouscouri, Harry Belafonte, Helmut en de huidige presi-

dente Khadja Nin. Onder deze laatste startte trouwens de actie : *Met 50 fr. — de prijs van een balpen ! — gaat Unicef de strijd aan tegen* : polio, kinkhoest, difterie, mazelen, tetanus en tuberculose.

Unicef argumenteert haar actie verder als volgt : jaarlijks sterven 12 miljoen kinderen onder de vijf jaar, waarvan twee miljoen rechtstreeks aan kinderziektes die normaal met een vaccin kunnen worden bestreden. Samen kunnen we hier iets tegen doen, want het kost amper 50 fr. waarvoor je een balpen krijgt. Vandaar de diepmenselijke conclusie : koop een balpen... red hiermee het leven van een kind en maak hetzelfde tijd een moeder gelukkig.

Afrikakinderen zijn ook kinderen

Kinderen uit welvaartsland-

den weten vaak niet hoe rot-verwend ze wel zijn. Neem Zwart-Afrika waar het geweten is dat slechts 44 % van de kinderen les aan een basisschool kan volgen. Een andere waarheid is dat aan het onderwijs van een kind uit de Derde Wereld slechts 15 US-dollar wordt uitgegeven, tegenover de 200 US-dollar voor kinderen uit industrielanden.

In 1990 waren nog altijd 250.000 kinderen slachtoffer van ondervoeding, stierven dagelijks 8000 kinderen aan mazelen, kinkhoest of tetanus, waren 7000 het slachtoffer van uitdroging en 6000 van longontsteking. Suzanne Vieren vult aan : „Er zijn veel meer Kosovaren dan de mensen wel zouden denken. In Senegal stak Unicef waterputten. Daar in de woestijn waar de mensen zonder water zitten...”

Vandaag strekt Unicef zich uit over 161 verschillende landen, waarbij zo'n 5000 mensen de zoveel verschillende nationale comités uitmaken en ontelbare vrijwilligers er de forside background van zijn. België alleen al verzamelt jaarlijks 200 miljoen voor de kindvriendelijkste wereldorganisatie !

(ET)